

WWW.UNILIB

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

ТАРМЛАДН

ХУМОРИСТИЧНО-САТИРИЧАН ЛИСТ.

Број 14.

У Новом Саду, 15. августа 1909.

Год. III.

Пуко тако...

Пуко пакó, запушио клетвом...
 Отров пао на ту земљу трулу,
 Опалио живот човечији,
 Потресао брда и хумове,
 Раздрузгао стење и камење,
 Засушио врела и сопоте —
 Зајадно гором и планином!

Громом хује паклене олује,
 Крше гране бора и јавора,
 Искрчују дрвље и камење,
 Па га грме низ литице тврде,
 Гомилају у долини сузној
 Гроб да граде помркломе сунцу,
 Да е у груди — срце не пробуди.

Смртан облак над земљом се љуља —
 Мрка пара с крвавих недара
 Небу тече да јадом потече.
 Тамну гору паклен задај дави,
 А у дољи потоци крвави
 Трују сунце и животу прете
 Да с на чеда због деда освете...

А из неба прни томор пао,
 Јад и чемер цвећа поканао.
 Области се на земљу сломили
 И од земље сунце заклонили,
 Да не гледа кад срце издише,
 Ни крв када у земљу усише
 Да је топле не имаде више.

Земља трпи све то и проклето.
 Тај гроб стари за живот не мари.
 Ни кад срце у груд'ма загнули,
 Тад за живот нико и не цвили...
 Живот живи тек у борби само,
 Коју знамо те и осећамо,
 А дух гњио увек смрт носио.

Проклетство је, не благослов каки,
 Живот људски овај и овако;
 Па и опет, на тешку срамоту,
 Подла сатвар грамзиво га живи!
 Тол'ка љубав ка самом животу
 У човеку ка' — у другом скоту...

Од јунака, који бише први,
 Нама данас остали тек — црви...
 Па и óни, у свом гамизању,
 Вртоглавом а бујном уздању,
 Жељни славе — један другог гњаве,
 Дижу главе, да — себе подаве —
 У невести и] — непокајању...

Једра срца, што живот носила
 И кроз томор на свет износила,
 Да га, сунце, и он сунце гледа,
 Следила се у витешки груди
 Посред огња, од самртне студи,
 У вапају и оца и деда
 Јер — им чеда нису више чеда.

Јов. Драг.

Стрелице

— У Србији опет министарска криза. Пашић на основу исте погађа нов'иошак, а завереници продају своје акције, које им скачу.

— У Пожези се сјајно манифестовала слога коалиције, услед чега је Франка ухватила грзница, а Јаши наишла удбинска крв на очима. И наравно Франк сад пише у „Хрватском браву“, како Срби хоће да посрбе Хрвате, а Јаша пише у „Застави“ како Хрвати хоће да похрвате Србе — а сироти телићи само блену у те „шарене“ улоге.

— Белгијска лига за човекова права протестовала је код угарског парламента противу срамног вођења загребачке парнице. — Радикалски магарашевићи ће међу тим и даље нудити самосталске прваке да се сами предаду — загребачком суду.

— У Бечу су око 300 Немаца, већином људи са улице напали на чешку штедионицу „Виденска заложна“. Да нису људи хтели пара?

— Апоњијев „законит“ предлог по ком би румунски свештеници у румунским основним школама веронауку морали предавати на мађарском језику — дошао је у сукоб са румунском црквом. Да се то десило нашој автономној власти, она се сигурно неби тако неблагодарна показала према Апоњију.

— Познати автономни лончар, Мита Кликура, који је некада на километере писао у

„Застави“ чланке противу Берзевицијевог закона и мађарског језика, (који он сад напагајски учи) извleo је на учитељском збору у Сомбору рећи, да ће подучавање мађарског језика на срп. прав. народним школама бити угарским Србима од користи. — Верујемо — нарочито автономним лончарима.

Српским занатлијским добротворима

Гаври Хаџи-Плавшићу и супрузи.

Занатлије сиромашка,
Богаташ се ретко сећа,
Та господски народ ми смо,
Жалосна нам наша срећа.

Занатлије вредних руку
Мајстори су они само,
Шта се тичу, ти господе,
Зар ми да им лебац дамо?

„Богалји су или класти
Па им треба помоћ вапа?
Не требамо!“ (Ми имамо!)
Тако дречи, мајстор Јаша.

Ал' ти виде, рану живу,
Занатлију сиромашка,
И поправи оно што је
Давно била наша машка.

Па подижете занатлију,
Оронелог сиромашка,
Сав Србин вас благосиља,
А лаја ће даље вашка.

Столар, (ал не из Ваца)

Магарашевићи.

— Из „регелушине“ редакције. —

У редакцији седе бивши магарац и бивши човек.

Бивши магарац ће рећи бившем човеку:

— Чујеш Кеста, не пуштај оног чепинског магарашевића да нас више магарчи...

— А зашто?

— За то, што нас је онда један више.

— Како, више?

— Тако. Био неки сујетан човек, који је јако волио да се хвали. Једном ће причајући о богатству свога стрица рећи: „Кад год ја њему дођем у госте, он једног вола има више.

Преко телефона без жица:
Чешагија.

Ђука и Шука.

Ђука: А виде ли ти, Шуко, како је Куртави одбио све предложене сведоке од стране одбране. А зашто то болан?

Шука: Па сигурно људи немају ни један „квалификацију“ за сведока.

Ђука: А каква се ту квалификација тражи?

Шука: Да је бар пар година робовао. Било за крађу, лажно сведочење или убиство, споредна ствар, главно да је робијаш.

*

Ђука: А је ли истина, да је радикална странка хтела да пошаље Др. Свињаревог на лечнички конгрес у Будимпешту?

Шука: Па знаш њима се увек неке свињарије хоће — само што др. Свињарева неможе више тако лако утерати у сваку радикалску каљугу.

Политички поштењаџи.

Јаша Раухов плем. Вацки, јако се био ражљутио на загребачки суд, што је исти хтео, (само хтео) да суди Др. Жарку Миладиновићу — ако би га војни суд и ослободио. Кад прочитате у стодвадесет и трећем сувачарском чланку: „Шта је ново“, у 172. броју регелуше — а вама се чисто створи пред очима: Јаша с ножом. Ево чујте га како вели:

„Овако што вије никада било, нити ће бити. Ко познаје закон, па ово прочита, њему зацрни и пред очима му играју све неки Тарабокчићи.

И кад дође мало к себи, мора му доћи на ум, да загребачки судбени сто, који суди у великој издајничкој парници не тражи правду него жртву“

Па ипак та поштена душа „Застава“ тражи преко свога једног магарашевића — да се том суду што „не тражи правду него жртву“ — ставе својевољно самосталски прваци, које штити посланички имунитет.

Ко познаје загребачки садањи велеиздајнички суд и прочита тај број „Заставе“ — а њему зацрни и пред очима му играју све неки радикалски Акуртићи.

Са пештанског лечничког конгреса.

— Ти сигурно ниси учествовао на пештанском лечничком конгресу?

— Да богме да нисам.

— По чему судиш?

— По капуту. Није ти украден!*)

Стармлади.

*) На пештанском лечничком конгресу ужасно су крали капуте. — Ур „Ст.“

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Јаша и Франк.

— У подељеним улогама —

Како се зовемо ?

Ми смо се отрцали доказујући да Срби нису православни Хрвати. Сунило би хтео све Србе да похрвати, а то би исто и Прибичевић хтео. Али Срби нису никада били Хрвати, нити ће поћи икоме за руком да Србе похрвати. Како Хрвати Србе гњава, доказ је велеиздајничка парница, — која је само за то и покренута што су видели мекане самосталце који се признавали православним Хрватима и једним народом. Да су они били љути Срби у опозицији према Рауху као ми радикали, они неби никада доспели у тамницу, него би их као и нас из Беча орденима наградили за учињене услуге. За то и опет кажем. Нисмо један народ. И не можемо с Хрватима који хоће да створе велику Хрватску (заједно. Напоље из коалиције Срби. J. T.

Što smo?

Jesmo li Hrvati ili Slavosrbi? Ako smo pravi Hrvati koji želimo dobra domovini, onda mi ne možemo sa t. z. Srbima zajedno. A ne možemo već i stoga što bi oni hteli sve da posrbe. Dokaz je veleizdajnička parnica. Tu naime ni pod pretnjom vešala, neće Srbi da se odreknu svoga srpskog imena, svoje zastave, ćirilice i inih srpskih zahteva . . . mislim da je svakomu to oči otvorilo da se tako ne stvara velika Hrvatska. Van Hrvati iz koalicije, nije vam onde mesto s veleizdajnicima!

J. F(rank).

Проклет да си !

Кад братска рука мач у груди рине,
Та се рана не преболи лако,
Тек што мислиш: е сад ће да мине
А тај те спомен заболи јако:
Цјела ти се прошлост, претвори у пако,
Свака ти радост у срцу гине.
И тад би прокљинући вјечно плако:
Проклет да си, небрате Кајине.

Да л' ти срце зато, јаднице зебе;
Јер си мален умом појмит шта је свјет,
Што не знаш шта дивљи, шта питоми цвјет.
Да л' гнусна мис'о руководи тебе,
Да међу браћом сплетеш мржње сплет?
Нечовјече, небрате, да си проклет!

† Авдо Карабеговић.

Уштипци комарчића.

„Велеиздајнички суд“.

У светом писму пише: најпре је била мисао, после је дошла реч, за овим дело. У нас је то обратно. Најпре буду дела, после долазе речи, а затим станемо — па мислимо. Суд.

Велика је мудрост у томе шта треба рећи;
али је још већа шта треба прећутати.

Тарабокија

Ко неваљалце узима да правду деле, тај се руга правди.

Акурти.

Образ није бела марама, да се може опрати кад се укаља.

Н. I. е брда (сада и е дола).

Човек се поноси што није животиња, а не стиди се, кад ради као и животиња.

Настић, крунашки сведок.

За политику кажу да нема душе; али треба да има морала. „Отхон“ клуб мађ. новинара.

Раушијаде.

Не зна се која је већа недаћа или снага без памети, или памет без снаге.

Рауш & Пувај,

Ко није пријатељ својим пријатељима, он је пријатељ својим непријатељима.

Радикалска странка.

Мудра планинка музе краве, али се сети и телића. Они ће јој догодине бити краве.

Клемен, учитељ.

Човек обично своју кривицу претура на другога; али он зато и туђе врлине претура на се. Јаша Раухов.

Зашто има шуљих величина? За то што се ништа не може надувати што није шуље.

Др. Красојевић-Брада.

Кошутијаде.

Уради колико можеш, а жели колико хоћеш. Братати гроф Баћањи.

Радикалија.

Ружне се ствари у лепо замотају.

Радикалеки програм и зборови.

Незахвалност је што и гладна мачка или радикална странка, ти је храниш, а она тебе гребе.

Раух.

Само се мали људи и мали магарци пропињу, да их свет види

поп Магарашевић.

Велики се људи и велики магарци виде и кад се не пропињу.

J. T. (бивши магарац).

Зеџ не може бити човек, а човек може бити зеџ.
поп Јован Јовановић од Загребауса.

*
Автономија.

Ненајест је болест: што је више храниш, она је све гладнија.

Мита Клиџин, автономни лончар.

*
Правда и неправда.

Има људи који имају титула, а немају заслуга.

Гроф Ерентал.

А има их и који имају заслуга, а немају титула.

Јаша Векерлов де Мартејанечки.

* * *
Finale.

Пајдубље и најпростије знање има своје границе. Само је „Заставино“ незнање безгранично.

Срп. новинарека пословица.

„Нова странка.“

„Унионистичка — без униониста.“

Две године дана,
Како „странку ствара;“
Две године дана,
Како гесе, вара.

Две године дана,
Како све обара,
Па из палих стуба,
Како „странку ствара.“

Е па шта ће јадник,
Та га жеља мори,
Из „рестлова“ разних —
Цело би да „створи.“

И никако Павел
Ту „странку да створи,“
А изгеди за њу
Све гори и гори.

Е па шта би јадник,
Та га жеља мори,
Та ће жеља пуста,
Да га и умори.

Ерентал.

Ерентал је добио грофовску титулу за то што је оценио Босну од Турске. Ако му пође за руком да и Мађарску оцени, зацело ће добити титулу херцега.

„Bolond Istok“.

Антиалкохолни афоризми.

„Веселом сервуе друштву.“—

Уклони се пијану као и луду. Рауш

*
Чаша више па и говор више. Сенат.

*
Човек у пићу, а коњ у блату познаје се. Тарабоки.

*
Исцеливаше се као пијани цигани. Сервуе друштво.

*
Ако хоћеш да се осветиш душманину, моли Бога да пропије ракију. Павел.

*
У пијаници нема ни човека ни јунака. Најхрватскији бан.

*
Од механе до блуднице најкраћи је пут. Екепонент.

*
Ракија није нигде част отворила. Мартијанека нар. изрека.

*
Ракија кућу убија! Коалиционашка изрека.

МОЛИМО

г. г. претплатнике да обнове претплату и плате дуг.

Администрација „Стармладог“.

Женски афоризми.

Многе се женске дотле купају док се сасвим — не укаљају.

ЗЕМБИЉ.

Давно било браћо моја драга,
Давно било, сад се спомињало...

Мислим на Сарајево али, не на ово садашње Сарајево, што је у њему ока сира „прдавца“ скупиља, него некад јунга масла, а сомун и капламе што су дошли мањи од Јеђућа и Међућа: и ће Ђупови и качице, што су у магазима и мутвацама некад стојали пуни медом и маслом сада прде празни, или у њија домаћице фатају диждавицу. На ово садашње Сарајево, велим вам, не мислим, него на оно старо и рушно и крушно Сарајево, на ону стару српску чаршију, по којој се мувала читава алаша будалаша:

Онај Ариф из Раковице, па луди Салчин, што је деро женама с леђа Ђурдије, па будаласта Јока што је викала: „Дај ми пару, лепир“, па неки Кантарија, кад бисте му викнули: „Натраг Кантарија“, он би се одмах врло натраг, па неки Киша са зеленом капом, па онај Вукола, што би сав дрхто од велике среће, кад бисте му обукли женски фиштан.

С овим се будалашима чаршија шалила и дијелила им садаку, сомуне и клемпе.

У покојног и честитог сарајевског трговца Гавре Јелића, био је у дућану ђун меда максуз за будала, па би се кад кад десило:

Униће будала да мало лазне, а покојни га Гавро наћера да прво изједе мало мави ђагета, а онда га пусти да се добро наједе меда, па га онако, пуна „праскавих вјетрова“ пошаље на дућан старом „Хацији“ Т.

Десило би се иза ручка. Стари „Хација“ покривен фрцулетом по глави прилего па спава. У том унићи будалаш, па од онога пушта мави ђагета „љуљни“ ко прангија. На то би „Хација“ скочио и стане ружити зачетника ове шале, али би се одмах одобробољио, и сви би се скупа слатко излумбусали.

Сад нема ни онијех будала ко некад — нема их ни десети дио. Стара чељад вели, да је игбали ће има много будала да они доносе срећу дотичноме мјесту, и да је у сарајевској чаршији дотле владао берићет и ганилук, док су се по њој мувале онолике будале. Ја у то не вјерујем, али видим, да у сарајевској чаршији, откако је у њој све опаметнило, нема онога цумбуса ни рахатлука ни задовољства, нема онога берићета и ганилука, нема онога Ђурчилука, нема оније Ђуркова, нема оније Ђуркаша, што би се о крсним именима по мивдерима, све Ђурак до Ђурка — чоха одгорјева, а лисичији сусамури се жуте и горе ко живи пламен. Честити домаћини и душли трговци, чија су имена била знана и чувена од Лајпцига до Цариграда и од Нижег Новгорода до Венедига. Нема више оног Сарајева — право Сарајево је било па прошло, а ово што сад постоји није Сарајево него Содома и Гомора.

Било је код нас још мјеста, која су до сад постојала, па живе и постоје и данас; ено Мостара, ено Бање-Луке, ено Тузле, али Сарајево — оно српско Сарајево, је било једном па га више није. Давно било сад се спомињало.

Рахметли Сарајево није на пречац умрло, оно је боловало дуго и ми смо свједоци његовој болести и смрти. Неће бити с горег, да испитамо ову „сарајевску бољазан“, јер она је постала епидемична, почела се је ширити и по осталим босанским мјестима и ако чим прије не наћемо овој болести радикална лијека начиниће се од Босне и Херцеговине једно „српско гробље“.

Слушајте дакле историју једног покојника! Занимљива је и поучна за све оне, који још нису пропали и који хоће да живе. Ко има уши да чује нека чује!

Било једном једно Сарајево, кога је Бог био обдарио богатством, здрављем и рахатлуком, да су му многи завидили на његовој срећи. Сарајлије су рано лијегали и рано се женили, па су били вазда здрави и богати. Како љета господњег 1878. нападе на Босну дерна „окупација“ и Сарајево се мораде „окупати“, али то

му „купање“ никако не араиса — прелади се, озебе и зафати клицу болести. На онако слабо и мајали по несрећи бахну „запаљење плућа“ (pneumonia) у Сарајеву позната под именом „Велика јангија“, она се обично, ако се човјек добро не причува извргне у туберкулозу. А Сарајево иза ове тешке болести, умјесто да се причува, да се припази, да не лумпује, поче лумповати и то тако, ко какав туберкулозан и себичан богаташ, који види да ће наскоро морати умријети, па гледа да још за живота списа и задњу крајцару, да не би коме послѣ његове смрти остала и танка длака.

Илла машала! поче лумпација — али не ова проста лумпација, по старом тирјачинском чеифу и мераку — по систему: „Пијем вино и ракију, јашем коња аџамију“, него она лумпација „ала франка“: Балови, маскен балови, динеее, сохареее, мохареее, журфикс, па мало преферанс и фрише фире, па онда оно што се свршава на „— ерај“ а није ни шпецерај, ни пеглерај...

Вако по кадкад дође и „наш Коста“ на сохареее мохареее и види се очито, да му је драго, што „српско Сарајево“ овако сврстује и прима „аустријанску културу“. А и „српском Сарајеву“ врло драго, што је могло „нашем Кости“ раздријети мачку. Вала нека види добро, да нису сви „будале Бошњаца“ — да има и у нас грофова и барона и аристократије, и ако смо потомци оних херцеговачких Гузина, што се хране сјерком.

И тако ти моје „српско Сарајево“ данас сохареее, сутра мохареее, паде у тешку сушицу поче избацити из плућа легене-легене злата. Избацуј данас, избацуј сутра, нестаде плућа, па нестаде и „српског Сарајева“ — умрије.

Српска Босно и српска Херцеговино! нек ти буде сјет покојно „српско Сарајево“. Чувај се сохареа и мохареа, ако хоћеш да дуго поживиш и да „долгољетна“ будеш.

Па зар се „српско Сарајево“ не може обнови својом узданицом, својом омладином?

Е кад питате да вам барем кажем:

До окупације су родитељи код нас своју дјецу звали не баш ласкавим именом као: „пашчад“, „говнушчад“, „магарад“ и слично, и за чудо божије, од ове говнушчади“ и „пашчадије“ излазили су ваљани младићи. Од окупације на једном ванђираше дјеца на „дијаманте“, „алмазе“, и „злато“ — није више дјетета од меса и од кости, него „златни Мило“, „дијамантни Мило“, дај Мили по десет пута на дан слатка, дај „пишкота“ дај „шамрора“. А мали Мило чим прогуче виче: „Тата кока! Мама кока!“

Кад мали Милица узрасте велики клипан, неће тада да га метне себи у трговину, и да га изобрази за модерније вођење трговине, ко што то учинише наши Шпањоли, него хоће тада да му син буде господин и да носи сваки дан цилиндерџи рукавице. И тако даде тата свог златана да школе, а да се позна да је трговачки син, даваше му много новаца „депашлука“.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

По неумољивим законима мајке природе, од „златне“ и „дијамантске“ дјеце у школи постају „тукмани“, и тако наш златан, изучивши двије трије гимназије, ја трговачке, постаје „зрео“ да море трошити бабовину.

Око осамдесет трговачких српских кућа пронаде од окупације па до данас, већином ради оваких златних синова. Очеви умираху, а трговине остајаху на оваким размаженим принципима без заната и алата. Сретни очеви текоше кроз читав вијек, да осигурају своје синове, а златни синови да раскушкаше и пролумоваше бабовину, и подигоше својим очевима из захвалности величанствен надгробни споменик — ћермитку више главе.

Све оне културне болести, које су Сарајево уништиле, покзују се данас и на осталим нашим мјестима. Мостар је престо побудалијо од силне унале и моде и још старе жене да скину с главе „туке“ па да се осјећате као у сред Париза: Жур фике, сохареее, мохареее, менини, мајаноз, зауце...

— Изволите сека Саро мало „мајонеза“!

— Фала брат Ристане не могу, него ако имаш кака лепа ћервиша!?

— Изволите брате Јоксима мало „сауце“.

— Фала брате, али ја би волио каке масне пуре зачињене кишјелином и сарансаком!?

Опростите, али ћервиша и пуре не куланишемо, него ако хоћете „мајонез“ и „сауце“, чим су нам се ћедови ранили.

Крети се попе, земља се тресе!

Оканите се људи бијеса и зар не виђесте за чега Сарајево страда.

Некад је била пословица: „Погореше мостарске свијеће, бројећи сарајевско благо“. Данас се море рећи: „Погореше сарајевске свијеће, бројећи мостарско благо“. Али како смо окренули, као да ће наскоро доћи вријеме, кад ће се моћи рећи: „Погореше и сарајевске и мостарске српске свијеће бројећи чифутско благо“.

Ко има уши да чује, нека чује!

„С. Р.“

Одговори уредништва.

Писцу „анекдота из дечијег света“. Сваки је родитељ према својој деци по мало мајмунаст, па чешће пута ужива и у најглупљим шалама своје деце. Будите скромни. Задовољите се што можете вашом децом да гњавите ваш комшилук и ваше село — али не захтевајте од нас да вам дозволимо да пригњавите и све претплатнике „Стармладог“. Ако сте ипак тако немилосрдни, а ви се обратите на „Врача“. Он има сталну рубрику за гњаважу претплатника властитом децом, па ће му друштво ваше деце добро доћи. Претплатници страдају већ од неколико година, па се већ и привикли. Мисле да то тако треба да буде. Трпен — спасен!

? у С. „Швабине песме“ су добре — и најбоље би пасовале у швански лист „Врач“.

За „Стармладог“ нису за то што су од већ младстаре. Не срдите се за то на нас. И ми се не срдино на Вас. Наставите.

Попа песнику Ј. у С. Питате нас, да ли само на једној страни хартије, да пишете песме? Најбоље ни на једној!

Ј. К. у М. Нисте криви ни ви — ни ми. Крива је — корпа!

Г. Славу Калуђеровићу гимназисти у Сарајеву. Пробајте сваки дан главу под цев на бунару — да рахладите. Ако вам не помогне, а ви се обратите ком искусном доктору. На пр. Др. Лази. Молимо вас само да се не једите, јер то шкоди здрављу. С вама Бог!

Дилетанту у К. Немате право што сте измешали у комаду при крају „Српкињу“ — и што велите да је то пре „Влахиња“ него „Српкиња“, и као да ју неки Влах из Печењешке компоновао а не Србин. Каква је, така је, — наша је. Даље се љутите на стихове. Велите к’о да им је отац био Бранко Лептир. Песник натеже стиховима као бећар с гаћама. На пр.: „Кажите нам тог ма“, „Понос ти ко да тај!“ — Не допада Вам се. Не допада се то никоме — па шта сад да радимо? Једну строфу ћемо за мустру донети, али више не можемо.

Босанцу. Мило нам је да сте и ви боље прогледали и уверили се да је „Врач“ прдектерски лист. Обратите само боље пажњу на двосмислене илустрације. На пр. ону слику: „Босна“ као бесан коњ коју је Шваба зауздао. Па ону, за време стрепње од рата, где се играју карата Србин и Шваба — и онај ће добити који буде имао више адута. У Србина бајаги три краља, али у Швабе све карте једнаке, а адуту не могу бити разне боје карте као што је случај с краљевима, него оне једнаке. Или оне слике у очи анексије. Пред турском кућом спава аустријски војник. Озго сија месечина, као „словенство“, а Јуса гледа кроз прозор и вели: „ко би могао спавати поред оваке месечине?“ А ко спава на слици? Кога дакле прдектери буде? Али на што ређати, кад ето последње слике. Иста јасно казује да је у прдектерској служби. Насликан Босанац, по којем сад једино миле фратри — и како не може без праха за инсекте. Лепо, а камо му бубе швабе? — Но највећма се можете уверити из подлог листка у последњем броју „Врача“, у ком увиђено се прича о једном старом краљу, принципима од којих један прави бомбе, други пише стихове, а принцеза у благословеном стању. (Сетите се колевке). Знате ли на кога се односи? И како је хтео фино да скрене пажњу на тај никоговићски подлистак а уједно опере руке, — од тог смрада. Позивају да им се писац јави! Бајаги он није у њиховој непоередној близини. Примиче се босански у став — пружа се њушка и траже се тазе јасле!

Зашто „Срп. Рјеч“ не прештампа и тај подлистак, ради препоруке аустријског прдек-

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

терекот „Врача“. „Застава“ вели да је „Срп. Ријеч“ постала меканска и да је пресалдумила на плива у аустријским водама. Природно је онда да мора и аустријски лист „Врач“ да препоручује.

Књижевни приказ.

Изишле су из штампе Живојновићеве „Српске забаве“. Други део. Издао новосадско срп. зан. пев. друштво „Невен“ у корист вечерње школе за срп. занат. омладину. Цена 5 К. Штампарија деоничарског друштва „Натошевић“. Књигу би требало свако наше дилетантско друштво да набави — јер у истој има доста лепих историјских слика, удешене за лаку игру дилетаната. Па ако дилетанти и не мисле исте драмске слике давати, вредно је ипак да је у својој библиотеци имају — јер у истој могу чланови наћи лепу лектуру, прикупљену из дубровачке класичне књижевности и народних мотива.

ПОГРЕБНО ПОДУЗЕЊЕ

и стовариште надгробних споменика

ШАЈЕ МАРКОВИЋА у Н. САДУ

у средини дунавске улице, телефон број 168.

Филијала: погребно подuzeње „Конкордија“ пређе Ђуре Стојковића, Ђурчињска улица број 15. Држи вавда огроман избор сваковрсних камених надгробних споменика. Натписе изрезује најсавршеније, а позлата дупла и дуготрајна. Велики из ор мртв. сандука, венаца, покрива и целокупне опреме за погребне. Цене строго солидне а послуга најтачнија.

ЛЕКОВИТО КУПАТИЛО

РУСАНДА

у МЕЛЕНЦИМА (Торонталској жупанији)

у Јужној Угарској

отворено је од 1. (14.) маја до 1. (14.) септ. о. г.

Специјално лечи: **Севошине, хроничну реуму, скрофулу** у свима њеним облицима и појавама. **Којне болести**, које нису у стању биле никакве лековите масти излечити, — нарочито **Psoriasis** и **Prurigo**. Код женских **неуредан крвошоқ**, и живчане болести Сигуран успех у лечењу **Костобоље Caries. Necrosis**-а, у коме премашује најчувенија интернационална купатила. Са успехом лечи **засхарели луес**.

У купатилу ординира званични купалишни лекар др. Љубомир **Думић**, лекар клужке клинике.

Станови се састоје из **четири** модерно удешена **хошела са 74 собе, курсалон, кафана, изврсна кухиња, добра музика, цвешни парк** са удобним клупама, **Гласовир, кућлана, билијард**, стоји на расположењу купалишним гостима.

Ближа извешћа и проспекте на захтев и бесплатно шаље

Управа купатила „Русанде“.

Др. ЛОРАНД, ЗУБНИ ЛЕЧНИК у НОВОМ САДУ

специјалиста у изради

златних ђурџија и златних круна

без плоча, на темељу своје науке и искуства стеченог на

БЕРЛИНСКОЈ ПОЛИКЛИНИЦИ.

Ординара од 1-вог децембра о. г.

у Винкле-овој кући (пивара) на првом спрату,
од 8 сати ујутру, па до 5 сати по подне.

Страница брза израда.

Намштеницима и на отплату.

Електрично уређење.

Цена је листу: на годину К 8, на $\frac{1}{2}$ године К 4, на $\frac{1}{4}$ године К 2.

„Стармлади“ излази 1. и 16-ог сваког месеца. Рукопис се шаље на уредништво. Претплата се шаље на администрацију „Стармладог“ у Нови Сад (Ujvidék), Дунавска улица број 10.

Прекипело му.

Или нек их обесе, или да се обесим!

УРЕЂУЈЕ: СТАРМЛАДИ.

(Поједини број 30 пот.)

Одговорни уредник: Петар Крстоношић.

Власник и издавалац: М. Крстоношић

Штампарија Учитељског Д. Д. „Натошевић“ Нови Сад.